

Comunicar, què diantre és?

“**A**mic, romans, compatriotes!”, crida Marc Antoni al Juli Cèsar shakespearità des del fòrum de Roma davant milers de conciutadans. El discurs de Marc Antoni és una magistral lliçó d'oratòria. Amic del Juli Cèsar assassinat hores abans per Brutus i altres sediciosos, Marc Antoni s'adreça als romans després que ho hagi fet Brutus, qui justifica el magnicidi per la llibertat, argüint que Cèsar era ambiciós. Emotiu, el poble s'ho empassa, i rep qual *booligan* a Marc Antoni. Amb “Amics, romans, compatriotes!”, Antoni apel·la al que uns i altres tenen en comú, no pas al que els divideix. Comunicar és posar en comú: tots són romans i compatriotes. Quan diu “amics”, ja és retòrica dissuasòria. Segons Brutus, Juli Cèsar era ambiciós. Antoni demostra el contrari: era generós. I el poble l'aclama. Sosté Aristòtil que la Retòrica és la facultat de veure allò que en cada

cas és necessari per convèncer. Vaja, que la retòrica no aspira a descobrir la veritat, sinó a afermar els nostres arguments, afeblint els del contrari. Exemples: si la Guàrdia Urbana de Barcelona quantifica en 1.800.000 les persones que han sortit al carrer l'11S, per a la delegada del Govern Central són 520.000 els excursionistes. A Tarragona, Societat Civil congrega 7.000 unionistes segons la

*És més fàcil enganyar
mil persones que no pas
a una sola, digué
Winston Churchill*

Guàrdia Urbana, però els Mossos ho deixen en 3.500. “President, treugui les urnes al carrer” diuen uns; “No volem que una bogeria trenqui aquest poble”, repliquen els altres. És més fàcil enganyar mil persones que no pas a una sola, digué Winston Churchill.